

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Alza.cz a.s.**, se sídlem Jankovcova 1522/53, Praha 7, zast. Mgr. Pavlem Steinwichtem, advokátem se sídlem U Pergamenky 1522/2, Praha 8, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 2. 2020, č. j. 22 A 42/2019 - 76,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 2. 2020, č. j. 22 A 42/2019 - 76, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 3. 4. 2018, č. j. ČOI 30606/18/O100/4000/18/Ad/Št, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 24 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Pavla Steinwichta, advokáta, se sídlem U Pergamenky 1522/2, Praha 8.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 4. 2018, č. j. ČOI 30606/18/O100/4000/18/Ad/Št., zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorát Olomoucký a Moravskoslezský (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 2. 2018, č. j. ČOI 64411/17/4000 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 3 odst. 1 zákona č. 223/2016 Sb., o prodejní době v maloobchodě a velkoobchodě (dále jen „zákon o prodejní době“). Tohoto jednání se žalobkyně měla dopustit tím, že v den státního svátku, tj. 8. května 2017- Den vítězství, v prodejní době provozovny, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m², na adrese Novinářská 3178/6a, Ostrava – Moravská Ostrava, prodala kontrolujícím osobám vystupujícím v postavení spotřebitelů 1 ks flash disku v hodnotě 219 Kč, čímž porušila zákaz prodeje podle § 1 odst. 1 písm. d) zákona o prodejní době. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobkyni podle § 3 odst. 2 zákona

pokračování

o prodejní době ve spojení s § 93 odst. 1 a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, uložena pokuta ve výši 200 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že § 1 zákona o prodejní době výslovně pojednává o zákazu prodeje o vybraných státních svátcích v maloobchodě a velkoobchodě. Zákonem stanovený zákaz se tak vztahuje na podnikatele, kteří disponují živnostenským oprávněním s předmětem podnikání „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 a 3 živnostenského zákona“, obor činnosti „velkoobchod a maloobchod“, „koupě zboží za účelem dalšího prodeje“ či jiný obor činnosti, který spadá do obsahové náplně maloobchodu a velkoobchodu; není přitom určující, zda podnikatel vykonává maloobchodní (velkoobchodní) činnost prostřednictvím kamenných provozoven nebo internetových obchodů. Z obchodního i živnostenského rejstříku je zřejmé, žalobkyně disponuje živnostenským oprávněním s předmětem podnikání „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, obor činnosti „velkoobchod a maloobchod“, na což se primárně specializuje, a proto na ni zákon o prodejní době dopadá. Žalovaná poukázala na nutnost rozlišovat pojmy *okamžik uzavření kupní smlouvy* a *prodej*, přičemž v případě prodeje se jedná o širší pojem, jenž v sobě zahrnuje i samotný okamžik uzavření kupní smlouvy; zákaz prodeje užitý v zákoně o prodejní době žalovaná vyložila tak, že se vztahuje na jakoukoliv fázi prodeje, tedy i na jeho závěrečnou fázi – převzetí zboží kupujícím, a nikoli jen na samotný okamžik uzavření kupní smlouvy. K námitkám žalobkyně ohledně pojmu *prodejní plocha* žalovaná uvedla, že do prodejní plochy kontrolované provozovny se kromě výdejního místa a prostor pro přímý prodej započítává i ta část provozovny, ve které je vystaveno nabízené zboží (ať již přímo žalovanou nebo jejími smluvními partnery), a zákazník má tak možnost si zboží prohlédnout a objednat, přičemž není rozhodující, zda k výdeji zboží dochází okamžitě nebo později.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítala především nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť skutkový stav zjištěný správním orgánem I. stupně při kontrole dne 8. 5. 2017 v provozovně žalobkyně neodpovídá skutečnosti: v úředním záznamu z téhož dne je v rozporu se skutečností uvedeno, že obsluha v provozovně sdělila, že „...*prodej za hotové nelze uskutečnit, a to z důvodu státního svátku*“, ačkoliv slovní spojení „*za hotové*“ obsluha provozovny neužila. V rozporu se skutečností bylo podle žalobkyně také zaznamenáno sdělení obsluhy, že „*lze uskutečnit pouze internetové objednávky na požadované zboží a na základě této internetové objednávky lze objednané zboží okamžitě vydat*“. Kontrolní skupina správního orgánu I. stupně opravu chybných částí úředního záznamu neprovedla, ač o to byla požádána zástupcem provozovny žalobkyně, který byl kontrole přítomen a odmítl úřední záznam podepsat. Následná stížnost žalobkyně nebyla shledána důvodnou. Dále žalobkyně namítla, že v den kontroly nebyla zjištěna výměra podlahové plochy, ani prodejní plochy provozovny, když část celkové podlahové plochy provozovny byla přeměřena teprve později a správními orgány obou stupňů byla nesprávně považována za prodejní plochu. Námitky žalobkyně proti dodatku k protokolu o kontrole byly rovněž zamítnuty.

[4] V žalobě dále namítla nezákonnost napadeného rozhodnutí, které je založeno na chybném výkladu zákona o prodejní době, resp. chybné interpretaci spojení *prodej v maloobchodě a velkoobchodě*. Správní orgány obou stupňů zastávají chybný názor, že pojmu *výdej zboží* odpovídá pojem *prodej zboží*, a proto dovodily, že výdej zboží je na základě zákona o prodejní době ve vymezených dnech zakázán. Žalovaná nesprávně označuje výdejny internetových obchodů za prodejny. V případě internetových obchodů však podle žalobkyně lze pod pojem *prodej* podřadit pouze samotný akt uzavření kupní smlouvy, nikoliv veškeré jednání s tím spojené, včetně výdeje zboží. Podle žalobkyně se zákon o prodejní době nemůže vztahovat na internetové

obchody a jejich výdejny, neboť pod pojem *prodej* nelze podřadit pouhý výdej zboží kupujícímu. Výdej zboží je pouze jednou z fází prodeje, resp. jedním z mnoha způsobů doručení zboží. Kupní smlouva je uzavírána distančním způsobem po síti internet mimo kamenné provozovny žalobkyně a výdej zboží lze uskutečnit více způsoby. Žalobkyně má za to, že výklad, který považuje výdejní místa internetových obchodů za prodejny, by vyloučil aplikaci úpravy distančních smluv a souvisejících ochranných ustanovení na internetové obchody. V provozovnách žalobkyně je sice zboží také vystaveno, ale možnost jeho přímého zakoupení (bez předchozího uzavření kupní smlouvy distančním způsobem) je výjimkou. Místo pro přímý prodej zboží v provozovně žalobkyně pak zaujímá prostor o výměře 23,9 m², a proto na něj dopadá výjimka podle § 1 odst. 3 zákona o prodejní době. Žalobkyně dále namítla nesprávnou interpretaci zákona o prodejní době žalovanou, pokud užívá teleologické metody výkladu, neboť argumentovat úmyslem zákonodárce lze teprve v okamžiku, kdy si standardní výkladové metody vzájemně odporují.

[5] Žalobkyně označila napadené rozhodnutí za nezákonné také s ohledem na protiústavnost interpretace pojmu *prodejní plocha* ve vztahu ke skutkové podstatě přestupku podle § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době. Žalovaná vycházela z definice prodejní plochy dle nařízení Komise Evropské unie č. 250/2009 ze dne 11. 3. 2009 (dále také jen „nařízení č. 250/2009“), avšak aplikaci uvedeného nařízení žalobkyně považuje za užití analogie ve svůj neprospěch, což je ve správním trestání nepřipustné, neboť v jejím důsledku dochází k porušení zásady správního trestání *nullum crimen sine lege stricta*. Definice prodejní plochy, kterou žalovaná použila, nezohledňuje, zda na dané ploše dochází k přímému prodeji zboží či nikoliv. Jediným ústavně konformním výkladem pojmu *prodejní plocha* je restriktivní výklad, který za prodejní plochu považuje pouze prostory, kde dochází k přímému prodeji zboží zákazníkovi, nikoliv prostory, jež jsou zákazníkům v jednotlivých provozovnách pouze přístupné. Žalovaná provedla výpočet celkové podlahové plochy provozovny žalobkyně, nikoliv prodejní plochy.

[6] Žalobkyně namítala rovněž zjevnou nepřiměřenost uložené pokuty, neboť neporušila ani neohrozila žádný relevantní chráněný právní zájem. Uložení pokuty ve výši 200 000 Kč za porušení zákona o prodejní době o 2 %, když podle žalované činí prodejní plocha provozovny žalobkyně 204,3 m², považuje žalobkyně za zcela zjevně nepřiměřené. Jakákoliv sankce by měla být uložena na spodní hranici zákonného rozpětí, neboť veřejnost se k zákonu o prodejní době staví negativně, k čemuž žalobkyně uvedla příklady komentářů z internetových diskuzí. Výše uložené pokuty je podle žalobkyně v rozporu s rozhodovací praxí žalované ve skutkové obdobných případech, kdy žalovaná uložila pokuty v rozpětí 10 000 – 20 000 Kč.

[7] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl. S ohledem na námitku žalobkyně ohledně nevhodnosti legislativního zakotvení zákazu prodeje ve vymezených dnech a zpochybnění jeho ústavnosti krajský soud ještě před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů poukázal na nález pléna Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 37/16, jímž byl zamítnut návrh skupiny senátorů Senátu Parlamentu České republiky na zrušení zákona o prodejní době pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Ústavní soud mj. zdůraznil, že regulace prodeje či určité výroby ve dnech pracovního klidu je v našich kulturních podmínkách tradicí více než jedno století a obdobná omezení se vyskytují i v zahraničních právních úpravách.

[8] Krajský soud souhlasil s žalovanou, že okamžik uzavření smlouvy (tj. kupní smlouvy jako konkrétního smluvního typu) nelze směřovat s pojmem prodeje, který má nepochybně širší význam. S uzavřením kupní smlouvy je spojen vznik právního titulu, na jehož základě smluvním stranám vznikají vzájemná práva a povinnosti. Pojem *prodej* ve smyslu § 1 odst. 1 zákona

pokračování

o prodejní době však zahrnuje vícero činností spojených s převodem vlastnického práva k věcem, a nelze jej proto vykládat tak, že se týká pouze uzavírání kupních smluv v kamenné prodejně, popř. situací, kdy se veškeré fáze prodeje odehrávají v kamenné prodejně, jak navrhuje žalobkyně. Takový výklad nemá oporu v § 1745 ani § 2079 odst. 1 a 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „občanský zákoník“) a je v rozporu se společenskou praxí. Výklad zastávaný žalobkyní je rozporuplný také proto, že sice rozeznává různé fáze prodeje, avšak pod pojmem prodej jako zákonným znakem objektivní stránky skutkové podstaty deliktu podle zákona o prodejní době chápe pouze jednu z jeho fází – uzavírání kupní smlouvy, zatímco jiné vylučuje.

[9] Krajský soud připomněl, že okamžikem akceptace nabídky prodej nekončí, neboť zákazník musí, chce-li zboží získat, zaplatit kupní cenu a zboží převzít, a prodávající musí umožnit zákazníkovi nabytí vlastnické právo a zboží mu vydat. Podle krajského soudu se tak zákaz prodeje ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době vztahuje na prodej v maloobchodě a velkoobchodě bez ohledu na to, zda dochází k uzavření smlouvy mezi kupujícím a prodávajícím on-line nebo off-line, resp. bez ohledu na to, jakým způsobem je podnikatelská činnost vykonávána. Uvedenou argumentaci soud doplnil důrazem na úmysl zákonodárce vyplývající z důvodové zprávy k zákonu o prodejní době. Krajský soud nesdílel názor žalobkyně, že argumentace úmyslem zákonodárce je možná až tehdy, kdy si standardní výkladové metody vzájemně odporují; soud má naopak za to, že smysl zákonné úpravy je nutno mít na zřeteli, kdykoliv k aplikaci právní normy dochází.

[10] K interpretaci pojmu *prodejní plocha* krajský soud uvedl, že obsahem správního spisu má za prokázané, že žalobkyně předložila ve správním řízení listinu s půdorysem provozovny, na němž barevně vyznačila prodejní plochu, která podle ní činí 32,9 m². Následným přeměřením provozovny pracovníky správního orgánu I. stupně bylo zjištěno, že výměra prodejní plochy činí 204,3 m². Součástí správního spisu je plánek provozovny, podle něhož na převážné části plochy jsou umístěny jednotlivé pulty s počítači, přes něž lze objednat zboží, které lze následně v provozovně i vydat. Logicky lze usuzovat, že výpočetní technika je v předmětné provozovně žalobkyně umístěna právě za účelem internetových objednávek zboží, nikoliv za účelem jiným, proto by bylo dle soudu nedůvodné vyjmout tuto plochu z posouzení rozhodné výměry a za prodejní plochu považovat jen část plochy o výměře 32,9 m² s vystaveným zbožím, jak činí žalobkyně. Ani námitku, že k vyměření prodejní plochy pracovníky správního orgánu I. stupně nedošlo při samotné kontrole, ale až později, neshledal soud opodstatněnou; výměra prodejní plochy je údajem konstantním, který v průběhu správního řízení nedoznal žádných změn, a proto doplnění důkazu přesným vyměřením až v průběhu správního řízení nezakládá vadu řízení. Krajský soud dále konstatoval, že žalovaná použila pro posouzení věci zcela správně definici prodejní plochy uvedenou v nařízení č. 250/2009, tj. přímo použitelném předpisu EU, když český právní řád takovou definici neobsahuje. Podle žalobkyně, která považuje aplikaci nařízení za užití analogie ve svůj neprospěch, je jediným ústavně konformním výkladem pojmu *prodejní plocha* restriktivní výklad; žalobkyně však tento svůj názor nijak neodůvodňuje, neuvádí žádnou právní normu či judikaturu, z níž by vycházela. Naopak postup žalované lze podpořit již výše zmíněným účelem, který sleduje zákon o prodejní době a který z důvodů již shora rozvedených dopadá na prodej ve všech jeho fázích, čemuž logicky musí odpovídat i vnímání prodejní plochy, která také musí zahrnovat realizaci všech fází prodeje. Definice uvedená v nařízení pak považuje za prodejní plochu pouze takovou část provozovny, která je volně přístupná zákazníkům za účelem prodeje zboží, což podle názoru soudu plně odpovídá možnosti a potřebě realizace všech fází prodeje.

[11] Námitky žalobkyně proti obsahu kontrolního protokolu označil soud za zcela irelevantní, neboť ani případná změna protokolace dle požadavků žalobkyně by nemohla nic změnit na rozhodných skutkových zjištěních, z nichž vyplývá, že v provozovně žalobkyně bylo možné uskutečnit ve státní svátek prodej zboží a že k tomuto prodeji také došlo.

[12] Krajský soud neshledal důvodným ani žalobní bod, v němž žalobkyně namítala nepřiměřenost uložené pokuty za protiprávní jednání. S přihlédnutím k tomu, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba co do důvodů pohlížet jako na jeden celek, soud konstatoval, že argumentace ohledně výše uložené pokuty plně ob stojí. Žalobkyně je obchodní společností s ročním obrátem pohybujícím se v řádu miliard a peněžitá sankce jí byla vyměřena v dolní části zákonné výměry, jejíž maximální výše může činit až 1 000 000 Kč. Soud shodně se správními orgány obou stupňů zdůraznil, že citelnost pokuty je jejím zamýšleným účinkem, neboť jen tak může plnit funkci preventivní a represivní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č. j. 1 Afs 58/2009-541). Argumentaci žalobkyně tím, že prodejní plocha provozovny, v níž došlo k porušení zákona o prodejní době, přesahuje zákonnou hranici 200 m² jen o 4, 3 m², což představuje 2 %, označil krajský soud za zcela nepřijatelnou. Také názor žalobkyně, že jejím postupem nebyl ohrožen ani porušen žádný relevantní chráněný právní zájem, je zcela mylný a je v přímém rozporu se smyslem zákonné úpravy. Argument žalobkyně odkazující na negativní postoj veřejnosti pak krajský soud odmítl s tím, že veřejné mínění je atributem, kterým se soudce v zájmu nezávislosti a nestrannosti výkonu soudcovské funkce nesmí při výkonu své funkce nechat ovlivnit.

[13] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Krajskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

[14] Stěžovatelka předně namítá, že pojmy *prodej* a *prodejny s prodejní plochou nad 200 m²* jsou pojmy, které zákon o prodejní době nedefinuje a které tak podléhají výkladu a plnému přezkumu ze strany správních soudů; poukazuje na rozdíl mezi neurčitým právním pojmem a zákonem blíže nedefinovaným pojmem s tím, že pojem *prodej* je teorií i judikaturou vykládán tak, že se skládá z mnoha fází. Ani pojem *prodejna s prodejní plochou nad 200 m²* evidentně neurčitým právním pojmem není. O *prodeji* ve smyslu zákona o prodejní době lze dle stěžovatelky hovořit až po uskutečnění všech fází *prodeje*; je ostatně logické, že např. samotný výběr zboží nelze označit za *prodej*. V případě posuzované kontroly uskutečněné dne 8. 5. 2017 v provozovně stěžovatelky však nedošlo ke všem fázím *prodeje*. Zboží bylo vybráno na internetu a stejně tak i kupní smlouva byla uzavřena na internetu. Internetové stránky pak nejsou spravovány v jednotlivých provozovnách, ale v řadě serverů umístěných na několika místech České republiky. Stěžovatelka upozorňuje na skutečnost, že i v protokolu o kontrole, č. 401705080557311, je na str. 2 výslovně potvrzeno, že zboží bylo inspektorovi po on-line objednavce toliko vydáno, a nikoliv prodáno. Stěžovatelka doplňuje, že znění protokolu o kontrole neodpovídá skutečnosti. Zaměstnancem stěžovatelky panem Jirím Janičkem nebylo užito spojení „za hotově“, stejně tak nezaznělo sdělení o okamžitém výdeji zboží. Tuto skutečnost sdělila stěžovatelka žalované již při kontrole, ale kontrolní skupina odmítla kontrolní protokol opravit. Stěžovatelka se domáhala opravy kontrolního protokolu i dále v průběhu správního řízení formou stížnosti proti postupu správního orgánu, žalovaná ale odmítla opravu provést. Dle stěžovatelky v kontrolované prodejně došlo pouze k výdeji zboží, což je jednání, které zákon o prodejní době nezakazuje. Stěžovatelka odkazuje na zásady *in dubio mitius* a *in dubio pro libertate* a zvolení výkladu příznivějšího pro stěžovatelku. K proměnlivosti vnímání pojmů v čase stěžovatelka cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2009, č. j. 2 As 13/2009-78, a dále rozvíjí úvahy o změnách

pokračování

podoby procesu prodeje v rámci internetového obchodování; zmiňuje úpravu prodeje v kamenné prodejně a internetového prodeje v občanském zákoníku.

[15] K pojmu *prodejní plocha*, jenž je součástí skutkové podstaty přestupku podle zákona o prodejní době, stěžovatelka uvádí, že se opět se jedná o zákonem nedefinovaný právní pojem. Aplikace nařízení č. 250/2009 porušila dle stěžovatelky princip právní jistoty a zásadu *nullum crimen sine lege*. Nařízení vydané orgánem moci výkonné neprošlo zákonodárným procesem a je určeno k provedení nařízení Evropského parlamentu a Rady, které samo o sobě slouží zcela jiným účelům a nikdy nepředvíдалo, že by bylo užito ke správním trestání ve věci českého zákona o prodejní době; navíc pojem prodejní plocha dle nařízení je užit právě toliko pro účely tohoto nařízení, nikoliv pro účely českého zákona, který s existencí tohoto nařízení ani nijak nepočítal, jak vyplývá z legislativního procesu ve vztahu k zákonu o prodejní době. Žalovaná navíc nezjistila rozměry prodejní plochy v den kontroly, tj. 8. 5. 2017, ale provedla měření prostor provozovny až 21. 8. 2017, tedy více než 3 měsíce po první kontrole. Aktuální stav dané provozovny je přitom takový, že prodejní plocha nepřesahuje 200 m², a to ani, pokud je pojem *prodejní plocha* vykládán dle právního názoru žalované. Stěžovatelka je tak přesvědčena, že žalovanou nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav v den kontroly a nelze prokázat, že došlo k jednání stěžovatelky, které by naplňovalo znaky skutkové podstaty přestupku dle § 3 odst. 1 zákona o prodejní době.

[16] Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka namítá nepřiměřenost uložené pokuty. Dle skutkových zjištění žalované měla prodejní plocha kontrolované provozovny stěžovatelky rozměry 204,3 m². Jak už stěžovatelka uvedla v žalobě, pokud by skutečně došlo ke spáchání přestupku, jednalo by se o marginální překročení zákonem stanovené hranice 200 m² o pouhé 4,3 m² plochy, tedy přibližně o 2 %. Krajský soud se dle stěžovatelky s touto její argumentací nijak nevypořádal, když ji toliko označil za nepřijatelnou. Stěžovatelka s tímto názorem zásadně nesouhlasí a dodává, že pokud zákonodárce stanovil jako hraniční kritérium pro zákaz prodeje určitý rozměr prodejní plochy, je tento údaj třeba chápat jako zásadní. Logicky by tedy mělo platit, čím větší je prodejní plocha provozovny, tím větší je intenzita, a tedy závažnost spáchaného přestupku. Pro srovnání odkazuje stěžovatelka na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 – 23, a rozsudek ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 – 36. Vzhledem k výše uvedenému tak stěžovatelka uzavírá, že žalovaná při ukládání sankce nezohlednila kritéria potřebná pro její individualizaci a rovněž nevzala do úvahy všechna zákonná kritéria, v důsledku čehož je třeba ji vnímat jako zjevně nepřiměřenou, a tedy nezákonnou.

[17] Stěžovatelka proto na základě uvedeného navrhuje, aby kasační soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[18] Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost, ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakovala, že v případě prodeje se vskutku jedná o širší pojem, jenž v sobě zahrnuje i samotný okamžik uzavření kupní smlouvy; je proto přiměřené, že zákaz prodeje podle zákona o prodejní době se vztahuje na jakoukoli fázi prodeje, k níž dochází v provozovně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m² (a nespadá-li pod některou z výjimek uvedených v § 1 odst. 3 písm. b) až f) zákona o prodejní době). Nadto žalovaná poukazuje na odst. 13 rozhodnutí krajského soudu, v němž soud upozornil na rozporuplnost tvrzení stěžovatelky, neboť ta na jednu stranu tvrdí, že pod pojem *prodej* lze podřadit pouze okamžik uzavření kupní smlouvy, na druhou stranu však uvádí, že aby došlo k prodeji na určitém místě, musí na tomto místě proběhnout všechny fáze prodeje. Stěžovatelka tak sice rozeznává různé fáze prodeje, ale pouze jednu z jeho fází - uzavření kupní smlouvy považuje za znak skutkové podstaty přestupku podle § 3 odst. 1 zákona o prodejní době.

[19] K námitkám stran protokolu žalovaná uvedla, že se s danou námitkou řádně vypořádala ve svém rozhodnutí, v němž připustila, že předmětná tvrzení jsou neprůkazná, nicméně se nejedná o taková sporná vyjádření, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; zásadní a rozhodující v této věci je, zda v provozovně stěžovatelky došlo o vybraném státním svátku k zákonem zakázanému prodeji zboží, což bylo jednoznačně zjištěno a řádně zaprotokolováno.

[20] Za absolutně lichý argument pak žalovaná považuje tvrzení stěžovatelky, že pokud by pod pojmem *prodej* bylo třeba vnímat každou z jeho dílčích fází, znamenalo by to ve svém důsledku, že by příslušné internetové obchody musely ve státní svátek vypnout své webové stránky. Žalovaná opětovně zdůrazňuje, že prodej výrobku je ucelený proces, jenž se skládá z několika fází (od výběru zboží, uzavření kupní smlouvy, přes zaplacení kupní ceny až po převzetí výrobku), přičemž zákonem stanovené omezení prodejní doby o vybraných státních svátcích dopadá na všechny tyto fáze; ovšem jedině za předpokladu, že k této určité fázi dochází v provozovně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m², jak vyplývá z § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době, a zároveň nespadá pod některou z výjimek uvedených v § 1 odst. 3 písm. b) až f) tohoto zákona. Z logiky věci tak omezení nedopadá na provoz internetových stránek, jejichž prostřednictvím dochází k objednávce zboží, zaplacení kupní ceny atp., nebo na dovoz zboží kurýrem.

[21] Tvrzení stěžovatelky týkající se zjištění velikosti prodejní plochy kontrolované provozovny v den kontroly, pak považuje žalovaná za ryze účelové, čemuž mimo jiné nasvědčuje skutečnost, že argument, že prodejní plocha kontrolované provozovny se historicky měnila, zazněl ze strany stěžovatelky až v podané kasační stížnosti. Žalovaná připomněla, že ohledně ověření stěžovatelkou tvrzené velikosti prodejní plochy se správní orgán obrátil na pronajímatele prostor, které má stěžovatelka v nájmu v obchodním centru Futurum Ostrava. Pronajímatel dozorovému orgánu sdělil, že stěžovatelka má pronajatou plochu o výměře 1173 m², v níž jsou zahrnuty prodejní prostory, sklady a zázemí. Na základě této poskytnuté informace provedli kontrolní pracovníci dne 21. 8. 2017 orientační přeměření prodejní plochy dané provozovny digitálním laserovým měřičem vzdálenosti zn. BOSCH, typ DLE 40. O provedeném přeměření byl vyhotoven úřední záznam, a dne 18. 9. 2017 dodatek k protokolu o kontrole, jehož přílohou je plánek prodejny s vyznačením měřené plochy. Orientační přeměření bylo z důvodu nesympetrického tvaru celkové prodejní plochy provedeno tak, že prodejna byla rozdělena do pravidelných geometrických tvarů a přeměřením takto rozdělených úseků byla zjištěna velikost prodejní plochy o rozloze 204,3 m². Žalovaná konstatovala, že plánec, jenž měli kontrolní pracovníci k dispozici při přeměřování prodejní plochy, je identický s plánkem půdorysu prodejny předloženým stěžovatelkou, což rovněž nasvědčuje závěru, že kontrolovaná provozovna nedoznala v období od 8. 5. 2017 do 21. 8. 2017 žádných změn.

[22] Stěžovatelka na vyjádření žalované reagovala replikou, v níž opětovně poukazuje na nejasnost a neurčitost pojmů *prodej* a *prodejní plocha*, které jsou pojmy zákonem blíže nedefinovanými a nepochopení této argumentace ze strany žalované. Podle stěžovatelky není jasné, zda tyto pojmy vykládat extenzivně (jak tomu činí žalovaná) či restriktivně (jak tomu činí stěžovatelka). Výklad těchto pojmů přitom chápe stěžovatelka jako klíčový pro posouzení, zda skutečně spáchala přešůpek dle § 3 odst. 1 zákona o prodejní době či nikoliv. Stěžovatelka je přesvědčená, že výklad pojmů *prodej* a *prodejní plocha*, tak jak jej provádí žalovaná, jde nad znění zákona a v jeho důsledku dochází k ukládání nepřiměřených povinností nejen stěžovatelce, ale i všem ostatním internetovým prodejcům. Stěžovatelka je přesvědčená, že by mělo být přistoupeno k restriktivnímu výkladu pojmu *prodej* a jednání stěžovatelky by v důsledku toho nemělo být posouzeno jako trestné.

pokračování

[23] Za zcela nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany žalované považuje stěžovatelka fakt, že v den kontroly nebylo žalovanou provedeno přeměření prodejní plochy kontrolované provozovny; žalovaná tak porušila zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu. Kontrolovaná provozovna totiž v průběhu času dostala několika stavebním úpravám, v důsledku čehož se zmenšila její plocha přístupná zákazníkům (došlo např. k rozšíření plochy pro reklamace). Přitom není povinností stěžovatelky prokázat, že plocha přístupná zákazníkům byla v daný den menší než 200 m², když je povinností správního orgánu tuto skutečnost zjistit a prokázat. Sama žalovaná uvedla při jiné kontrole předmětné provozovny dne 8. 5. 2019 v protokolu o kontrole, č. 401905080034801, na str. 6, že „*v době kontroly byla prodejní plocha menší než 200 m².*“ Stěžovatelka tak uzavírá, že v den kontroly žalovanou nedosahovala prodejní plocha kontrolované provozovny 200 m² a je tak zřejmé, že stěžovatelka nespáchala žádný přestupek.

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[25] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[26] Nejvyšší správní soud předesílá, že skutkově i právně obdobnými případy se zabýval v nedávných rozsudcích ze dne 12. 7. 2021, č. j. 4 As 349/2020 – 63 a ze dne 30. 7. 2021, č. j. 5 As 92/2020 - 39. S ohledem na obdobu kasačních námitek i argumentaci obou účastníků při posouzení nyní rozhodované věci vycházel Nejvyšší správní soud ze závěrů v uvedených rozsudcích učiněných a v podrobnostech na ně odkazuje.

[27] Z obsahu správního spisu zdejší soud ověřil, že dne 8. 5. 2017 provedli zaměstnanci správního orgánu I. stupně kontrolu v provozovně stěžovatelky na adrese Novinářská 3178/6a, Ostrava. Zaměstnancem správního orgánu (inspektorem) byl projeven zájem o koupi 1ks flash disku, přičemž obsluhou provozovny bylo inspektorovi sděleno, že prodej nelze uskutečnit z důvodu státního svátku; lze uskutečnit pouze internetovou objednávku na požadované zboží a na základě této objednávky lze zboží vydat. Inspektor provedl objednávku flash disku na notebooku umístěného pro zákazníky přímo v provozovně a na základě této objednávky mu byl vydán na místě výrobek Flash disk Silicon Power Blaze B05 Black 16 GB v hodnotě 219 Kč; inspektor jej na místě zaplatil. Úřední záznam o kontrolním zjištění odmítl pověřený zaměstnanec stěžovatelky podepsat a stěžovatelka podala dne 15. 8. 2017 proti postupu žalované stížnost s odůvodněním, že záznam obsahuje nepravdivé skutečnosti o sděleních obsluhy provozovny v době prováděné kontroly; obsluha provozovny neměla použít výraz „*za hotově*“, ani tvrdit, že na základě internetové objednávky lze zboží okamžitě vydat.

[28] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že jádro sporu tkví ve vyřešení otázky, zda jednání stěžovatelky spočívající v umožnění objednání zboží v e-shopu stěžovatelky pomocí počítače a ve výdeji a platbě takto objednaného zboží v její provozovně, jež bylo uskutečněno v den státního svátku dle § 1 odst. 1 písm. d) zákona o prodejní době, představuje prodej ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době, a jako takový tedy podléhá zakazu ve smyslu citovaného ustanovení zákona o prodejní době.

[29] Nejvyšší správní soud dává stěžovatelce za pravdu v tom, že zákon o prodejní době blíže nedefinuje pojmy *prodej* a *prodejní plocha nad 200 m²*. Pokud jde o obsah pojmu *prodej*, je rozhodným pro posouzení nyní projednávané věci výklad tohoto pojmu, provedený Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku ze dne 12. 7. 2021, č. j. 4 As 349/2020 - 63, jenž se týkal týchž účastníků řízení. Zdejší soud uvedl, že při zjišťování významu tohoto pojmu lze vycházet ze soukromoprávních předpisů, které s pojmem *prodej*, resp. *koupě* pracují. Požadavek stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích, vyplývá z principů jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, na kterých je právní řád obecně založen (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, č. 791/2006 Sb. NSS). Institut *prodeje* obsažený v zákoně o prodejní době tak lze svým významem připodobnit soukromoprávnímu institutu *koupě* obsaženému v občanském zákoníku.

[30] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že uzavírání kupní smlouvy distančním způsobem (prostředky komunikace na dálku) je doprovázeno řadou zvláštností, které reflektuje také právní úprava, zejm. § 1820 až 1851 občanského zákoníku, která zahrnuje nejen proces kontraktace (uzavírání kupní smlouvy), ale také (a to především) z toho vyplývající práva spotřebitele a povinnosti podnikatele, který takovýmto způsobem kupní smlouvy uzavírá. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 349/2020 – 63 dospěl k závěru, že pojem *prodej* je širší než samotné *uzavření kupní smlouvy*, přestože lze *prodej* připodobnit *koupi* ve smyslu občanského zákoníku.

[31] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatoval, že uzavření kupní smlouvy představuje pouze jednu z fází prodeje; proto je zákaz prodeje stanovený zákonem o prodejní době nezbytné uplatnit pouze tam, kde se všechny fáze prodeje uskuteční v kamenné prodejně (v prodejně fyzicky proběhne celý prodej, nikoli jen jeho určitá část). Tento výklad lze dovodit také z taxativního výčtu uvedeného v § 1 odst. 3 zákona o prodejní době, který obsahuje výjimky, na něž se omezení prodeje nepoužije (např. čerpací stanice, lékárny či prodejny ve zdravotnických zařízeních). Zákaz prodeje se tak týká v zásadě pouze prodeje (resp. koupě), jehož veškeré fáze proběhnou přímo, tj. fyzicky v konkrétní prodejně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m² a jež nespadá pod některou z dalších výjimek uvedených v § 1 odst. 3 písm. b) až f) zákona o prodejní době: „[v] případě *příмого* prodeje jsou uskutečнены všechny výše předestřené fáze prodeje přímo v konkrétní prodejně: zákazník si v prodejně vybere zboží, které si může bezprostředně prohlédnout a dotázat se na jeho vlastnosti přítomného prodáváče. Vybrané zboží zákazník obvykle odebere přímo z příslušného regálu (pokud se nejedná o pultový prodej) a u pokladny zaplatí kupní cenu. V případě online prodeje však zákazník vybírá zboží prostřednictvím internetových portálů, u kterých je možnost podrobnější prohlídky zboží *zblízka* (či dokonce jejich předvedení nebo vyzkoušení) vyloučena. Takové zboží zákazník vkládá do „virtuálního košíku“, přitom volí různé možnosti platby a také způsoby dodání zboží. Způsob dodání zboží – vyzvednutí na prodejně – je přitom pouze jedním ze způsobů, kterým se realizuje povinnost prodávajícího zakoupenou věc předat a povinnost kupujícího tutéž věc převzít. Tyto odlišnosti jsou důvodem i výše zmíněné zvláštní právní úpravy smluv uzavíraných prostředky komunikace na dálku, která uvedené problematické aspekty znevýhodňující spotřebitele kompenzuje určitými zvláštními právy.“ (bod 43 cit rozsudku).

[32] Samotný výdej zboží tak podle již vysloveného názoru zdejšího soudu „představuje pouze realizaci povinností plynoucích z online uzavřené kupní smlouvy, a to povinnosti prodávajícího odevzdat kupujícímu zakoupené zboží a povinnosti kupujícího toto zboží převzít [§ 2079 občanského zákoníku]. V situaci, kdy k uzavření kupní smlouvy nedojde fyzicky v maloobchodní provozovně, tedy výdej zboží, které bylo objednáno prostřednictvím internetu, představuje pouze jednu z fází prodeje, a to nikoli rozhodující. Provozovna pak v přeneseném významu pouze funguje jakožto jakési pomyslné „výdejové okénko“, prostřednictvím něž je vydáváno zboží objednané na e-shopu. Takovou službu lze připodobnit službám klasických zásilkových služeb,

pokračování

či jiných zprostředkovatelů přepravních a dodavatelských služeb, jejichž činnost pod zákaz vyslovený v § 1 odst. 1 zákona o prodejní době bezesporu nespadá.“ Pakliže by tedy zákonodárce zamýšlel vztáhnout zákaz prodeje také na on-line prostředí, musel by tak učinit výslovně (bod. 45).

[33] Nejvyšší správní soud se tudíž i v nyní posuzované věci ztotožnil se stěžovatelkou v tom, že v případě zboží zakoupeného zákazníkem v e-shopu jeho pouhé vydání v provozovně (prodejně), i včetně uskutečnění případné platby za zboží v provozovně, se nejedná o prodej v maloobchodě či v provozovně ve smyslu § 1 odst. 1, resp. § 3 odst. 1 zákona o prodejní době, neboť rozhodující fáze prodeje (uzavření kupní smlouvy) se neuskutečnila v provozovně, nýbrž ve virtuálním prostoru e-shopu. Samotné otevření provozovny pouze pro výdej zboží zakoupeného zákazníky na e-shopu nepředstavuje porušení označených ustanovení zákona o prodejní době. Vzhledem k tomu je třeba konstatovat, že krajský soud věc nesprávně posoudil po právní stránce a nezákonné je z tohoto důvodu i rozhodnutí žalované.

[34] Pokud jde o námitku stěžovatelky týkající se výkladu pojmu *prodejní plocha*, tu Nejvyšší správní soud důvodnou neshledal. Předně není pravdou, že by skutková podstata přestupku byla stanovena podzákonným právním předpisem, jak namítala stěžovatelka. Porušení zákazu prodeje je sankcionováno jako přestupek na základě § 3 odst. 1 zákona o prodejní době. V dané věci vyšla žalovaná z nařízení č. 250/2009 pouze ve vztahu k výkladu pojmu *prodejní plocha*, kterou se dle přílohy č. 1 tohoto nařízení rozumí *odhadnutá velikost povrchové plochy (v m²) části provozovny, která je určena pro prodej a vystavení zboží, tj. celková plocha, kam zákazníci mají přístup, včetně zkušebních místností, plocha zabraná prodejními pulty a výklady, plocha za prodejními pulty, kterou používají prodáváči. Do prodejní plochy se nezahrnují kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostory.* Odkaz stěžovatelky na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 4 As 8/2011 je nepřijatelný, jelikož v posuzovaném případě byla skutková podstata přestupku stanovena přímo v zákoně o prodejní době, konkrétně v jeho § 3 odst. 1. Žalovaná tudíž nepochybila, pokud při interpretaci pojmu *prodejní plocha* vyšla z citované pasáže nařízení č. 250/2009. Naopak za situace, kdy není uvedený termín českým právním řádem definován, jeví se krok žalované, která se uchýlila při výkladu tohoto pojmu k terminologii unijního práva, nanejvýš logický, jelikož reflektuje mimo jiné též skutečnost členství České republiky v Evropské unii a vzájemnou provázanost českého právního řádu s právem unijním.

[35] Nejvyšší správní soud tedy v tomto smyslu přisvědčil krajskému soudu, že definice prodejní plochy převzatá z výše citovaného nařízení vyváženě a přehledně vymezuje, co se do prodejní plochy započítává, a co již nikoli. Prodejní plocha je v tomto smyslu tvořena převážně prostory, které jsou přístupné zákazníkům (nebo užívány k jejich přímé obsluze) a jsou určeny k prodeji, a nikoli již prostory, které jsou určeny pro administrativní, skladovací a další účely přímo s prodejem nesouvisející. Takový výklad zvolený žalovanou lze považovat za logický, spravedlivý a nikterak nevybočující z pravomoci žalované k interpretaci pojmu *prodejní plocha*. Shodně s krajským soudem lze navíc poukázat na nálezný Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 37/16, v němž bylo zákonem o prodejní době užití kritérium prodejní plochy označeno za legitimní a nevybočující z ústavních mezí (srov. bod [32]).

[36] V nyní posuzované věci prodejní plocha kontrolované provozovny stěžovatelky přesahovala 200 m². Stěžovatelka sice správnímu orgánu I. stupně předložila půdorys provozovny, s tím, že výměra její prodejní plochy činí 32,9 m², správní orgán však ve věci učinil zjištění, že stěžovatelka má v obchodním centru, ve kterém sídlí provozovna, pronajaty prostory o celkové výměře 1 173 m² a že tyto prostory představují nejen prodejní prostory, ale i sklady a zázemí. Při přeměření prodejní plochy provozovny digitálním laserovým měřičem vzdálenosti pak bylo správním orgánem zjištěno, že výměra prodejní plochy činí 204,3 m². Součástí správního

spisu je plánec provozovny, podle kterého převážná část plochy provozovny sestává z prostoru, v němž jsou umístěny jednotlivé pulty s počítači, přes něž si lze objednat zboží a které jsou volně přístupné zákazníkům stěžovatelky. Výsledky měření plochy byly zakresleny do nákresu půdorysu provozovny, který je přílohou úředního záznamu ze dne 21. 8. 2017, č. 401708210557301. Lze tak přisvědčit krajskému soudu, že z uvedeného lze usuzovat, že výpočetní technika je v předmětné provozovně stěžovatelky umístěna právě za účelem internetových objednávek zboží, nikoliv za účelem jiným. Proto by bylo nedůvodné vyjmout tuto plochu z posouzení rozhodné výměry a za prodejní plochu považovat jen část plochy o výměře 32,9 m² s vystaveným zbožím. Stěžovatelka se tak nemůže dovolávat nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ze strany správních orgánů, neboť správní orgány uvedeným způsobem zjistily skutkový stav o velikosti prodejní plochy provozovny stěžovatelky bez zbytečných pochybností a svoje závěry v této věci opřely o dostatečné podklady. Stěžovatelka sama totiž v průběhu správního řízení celkovou plochu prodejny nerozporovala, pouze se domáhala nezapočítání určitých částí prodejny do *prodejní plochy*, tyto její námitky však Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými.

[37] S ohledem na závěr, že rozhodnutí žalované musí být zrušeno pro nezákonnost z důvodu nesprávného výkladu zákona o prodejní době, se Nejvyšší správní soud již pro nadbytečnost nezabýval námitkami stěžovatelky brojícími proti tvrzené nezákonnosti a nepřiměřenosti uložené pokuty.

[38] Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, napadený rozsudek krajského soudu proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil (výrok I. tohoto rozsudku).

[39] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost, než rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. rozhodl tak, že rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2018, č. j. ČOI 30606/18/O100/4000/18/Ad/Št, zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku). V dalším řízení je žalovaná vázána výše vysloveným právním názorem zdejšího soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[40] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalované, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení u krajského soudu. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě na základě skutečností zřejmých ze spisu dle § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s. (výrok III. tohoto rozsudku).

[41] Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší vůči neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady jsou tvořeny souhrnnou částkou 8000 Kč za soudní poplatky (3000 Kč za žalobu a 5000 Kč za kasační stížnost). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou připadající na zastoupení stěžovatelky advokátem, a to jak v řízení před krajským soudem, tak v řízení před Nejvyšším správním soudem. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce stěžovatelky učinil ve věci 4 úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], další porada

pokračování

s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu] a 2 písemná podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Repliku k vyjádření žalované v řízení u krajského soudu a repliku k vyjádření žalované v řízení o kasační stížnosti nevzal Nejvyšší správní soud v potaz, neboť v nich stěžovatelka setrvala na svých dříve vyslovených názorech (v těchto podáních stěžovatelka své dřívější argumenty blíže nerozvedla). Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem za jeden úkon právní služby připadá částka 3400 Kč. Stěžovatelce tak náleží za vykonané úkony částka 13 600 Kč, která se zvyšuje dle § 57 odst. 2 s. ř. s. o daň z přidané hodnoty (21 %) na částku 16 456 Kč.

[42] Žalovaná je povinna stěžovatelce zaplatit celkovou částku ve výši 24 456 Kč (8000 + 16 456) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatelky.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 6. srpna 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu